

Зарубіжна преса про фільм “Приятель небіжчика”

ЧОРНИЙ ГУМОР

З такою назвою можна чекати будь-чого від режисера “Ребра Адама”, непереможної комедії, вибраної для “Двотижневика режисерів” у 1991 році...

Чорний гумор панує в Києві, в тіні бань святої Софії. Світ жорстоких контрастів між новими багатіями і новими жебраками, але все-таки простір фільму Криштофовича залишає промінчик надії для тих, хто зберігає хоча б подобу ширості...

*Александр Бурмейстер.
“Le Figaro”, 15 травня 1997.*

НЕПОКІРНИЙ МРЕЦЬ

“Приятель небіжчика” - комедія водночас солодка і гірка, у стилі “Ребра Адама”, фільму, який став гарним сюрпризом у 1991 році. Це легкий фільм, де сюжет і персонажі пов'язані наскрізною дією, соціальна комедія, що оригінально відображає сучасну ситуацію у Києві... Тут можна побачити старий Київ і Київ інакший - збудований на піску, а також Київ нічний... Головний оператор - Вілен Калюта, один із постійних співробітників Михалкова, який знімав, зокрема, “Втомлені сонцем”. А директор студії був зовсім фантастичним. Зйомки здійснилися завдяки П'єру Рівалю.

До речі, це перша велика роль у кіно Олександра Лазарева, молодого театрального актора 26 років, який виявився справжнім відкриттям цього фільму.

*М.-П. М. “Le film francais”,
13 травня 1997.*

ПРИЯТЕЛЬ НЕБІЖЧИКА

Сценарій Андрія Куркова наповнений лукавим гумором і теплотою, добре виписаними характерами, і Криштофович дбайливо використовує матеріал для створення зворушливої живописної драми з тонкою деталізацією соціального простору.

Лазарев - актор із чудовим експресивним обличчям, дуже гарний у ролі депресивного Анатолія, і йому вдається бути одночасно чарівним і відразливим.

*Брендан Келлі.
“Variety”, 14 травня 1997.*

РИНОК ЖЕРТВ У КИЄВІ

Оригінальність цього твору полягає у констатації парадоксальної моралі, яка веде до несподіваних висновків: сенс дружби втрачається разом зі зникненням Радянської імперії та те, що інтелектуали принципово приречені на жебрацьку долю.

Центральна ідея: капіталізм тріумфує і в людських стосунках, переводячи їх на комерційні рейки. Робота, любов, смерть - стають продуктами купівлі-продажу для тих, хто спроможний платити.

*Жан-Франсуа Роже.
“Le Monde”, 15 травня 1997.*

СМЕРТЬ СТОСУНКІВ БЕЗ ЖАЛЮ

У “Приятеля небіжчика” є майже всі складові, щоб стати правильним фільмом - і, до речі, результат таким і є, але що можна додати до цієї констатації? Це, здається, добре, але водночас, і не є таким. На початку фільм нагадує трохи стрічку Каурісмакі “Я найняв собі кіллера”... але, на відміну від фінського аналога, він не такий кумедний, і не такий жахливий: йому бракує стилю... (те, що належить до справжніх “козирів” фільму Криштофовича, це тонкий портрет української столиці - Київ виглядає тут таким собі неврастенічним містом).

*Олів'є Сегюр.
“Liberation”, 14 травня 1997.*

ПРИЯТЕЛЬ НЕБІЖЧИКА

Київ сьогодні. Як складова ансамблю экс-Радянського Союзу, українська столиця живе в часи стурбованості і безладдя... В. Криштофович малює портрет цього суспільства - бачимо жебрачок, “людей на роликах”, і гроші, розкіш, і, насамперед, - холод почуттів. Один із персонажів каже: “Дружба зникла разом зі славним Радянським Союзом. Дружбу замінили ділові стосунки”. Це зовсім не ностальгія - а просто констатація. Погляд кінематографіста проходить крізь ремствування і кохання. Це гарно, але не надто оптимістично.

*П'єр Барбансей.
“L'Humanite”, 14 травня 1997.*